

При определении затрат на обеспечение качества продукции (услуг) может быть использован ряд методов: расчетно-аналитический, нормативный, комбинированный, целевой, статистический. Таким образом, затраты по обеспечению качества продукции (услуг) обусловлены, с одной стороны, затратами на совершенствование факторов и условий производства, а с другой, - потерями от брака в результате их неудовлетворительного состояния.

Литература: 1. Балаева О.Н. Управление организациями сферы услуг: уч. пос. – М.: ГУ ВШЭ, 2010. – 155 с. 2. Малафеев И.В. Социальные услуги в системе социального обслуживания населения: Учебное пособие. – М.: Издательский дом «Дашков и К», 2012. – 176 с. 3. Шейнов В.П. Искусство торговли: эффективная продажа товаров и услуг: Учебник. – М.: АСТ, 2010. – 416 с.

Бондар Т.В.,
аспірант кафедри управління СумДУ,
м. Суми, Україна

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЕКОЛОГІЗАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА У ПРОЦЕСІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЙОГО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Розробка та успішна реалізація стратегії промислового підприємства має вирішальне значення для забезпечення його конкурентоспроможності та розвитку. Ця науково-практична задача набуває кардинально нового змісту в умовах впровадження концепції сталого розвитку суспільства, яка передбачає когерентність існування усіх елементів глобальної господарської системи. Одним із таких елементів є матеріальне виробництво. Саме тому для забезпечення збалансованості суспільних відносин постає необхідність розробки та впровадження стратегії сталого розвитку підприємств. Виходячи із наведених вище положень, метою дослідження є виявлення основних компонентів стратегії сталого розвитку підприємства та її необхідних аспектів. Об'єктом дослідження є життєвий цикл підприємства як відкритої системи. Предметом дослідження є напрями радикальних перетворень підприємства для забезпечення його системної стійкості та розвитку.

Стратегія підприємства повинна бути спрямована на досягнення стійких основ розвитку та конкурентоспроможності. Системна стійкість, конкурентоспроможність та розвиток є взаємопов'язаними категоріями. Системна стійкість підприємства є результатом радикальної реструктуризації підприємств на базі загальносистемних зв'язків та синтезу його системних елементів із даними зв'язками та відносинами. Системна стійкість є основою конкурентоспроможності підприємства. Внаслідок реалізації системних зв'язків підприємство кумулятивно нарощує результати своєї діяльності, чим може досягти реалізації траєкторії та вектору свого розвитку. Тому конкурентоспроможність, яка ґрунтується на системній стійкості, ми називаємо системною, яка є передумовою довгострокового розвитку підприємства.

Значна кількість вчених розглядає підприємство та його конкурентоспроможність на системних засадах [2, 3, 4]. Проте до цього часу не сформовано загальновизнаного підходу до забезпечення системної конкурентоспроможності. На нашу думку, системна оптимізація функціонування підприємства та його радикальна реструктуризація є основними компонентами стратегії екологізації. Повернемося до тенденції та вектору розвитку підприємства. У літературі визначена основа спрямованості розвитку підприємства. Так, автор вказує на закономірний вектор розвитку підприємства, який складається з таких складових: створення підприємства, виробничоорієнтована модель поведінки, змішана модель поведінки, рентоорієнтована модель поведінки, ліквідація, банкрутство або вихід з галузі [1].

Згідно з нашими поглядами, вектор розвитку підприємства є формалізованим представленням тенденції розвитку. Тенденція розвитку підприємства обумовлена проектною структурою підприємства. Наявність проектної структури підприємства приводить нас до поняття його потенціалу. Ми розрізняємо «потенціал розвитку» та «потенціал функціонування» підприємств. Обидва види потенціалів існують завжди і залежать від двох груп факторів: факторів первинного проектування підприємства та етапів його становлення, а також факторів зовнішнього середовища. Потенціал функціонування є діалектичною єдністю альтернативних шляхів розвитку системи та необхідних умов їх забезпечення. Потенціал розвитку системи

містить крім альтернативних шляхів розвитку, зумовлених проектною структурою системи, ще й варіанти її реструктуризації.

Таким чином, ідентифікація проектної структури підприємства і тенденції його розвитку, реструктуризація підприємства у відповідності до вектору його розвитку є основними напрямками формування стратегії екологізації підприємства у процесі забезпечення його конкурентоспроможності.

Література: 1. Карачина Н.П. Концепція розвитку вітчизняних машинобудівних підприємств в контексті безпеки їх економічної поведінки / Н.П. Карачина // Актуальні проблеми економіки. – № 3(117). – 2011. – С.115-130 2. Карачина Н.П. Простір взаємозв'язку економічної поведінки із визначеними концепціями розвитку підприємств / Н.П. Карачина // Економічний часопис ХХІ. – №1-2. – 2011. – С. 54-58 3. Портер М. Конкурентное преимущество: как достичь высокого результата и обеспечить его устойчивость / Майкл Портер; пер. с англ. Е. Калинина. – [3-е изд.]. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2008. – 715с. 4. Смирнов С.В., Дежкина И.П., Поташева Г.А. Оценка организационного потенциала предприятия по принципу золотого сечения / С.В. Смирнов, И.П. Дежкина, Г.А. Поташева // Вестник машиностроения. – №6. – 2008. – С. 81-83

Ван Тао,
здобувач кафедри обліку, аналізу та аудиту
Одеського національного політехнічного університету,
м. Одеса, Україна

ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ МАШИНОБУДІВНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Найважливішим завданням, що стоїть перед вітчизняними підприємствами машинобудівного комплексу - максимальне підвищення ефективності виробництва, якості продукції, що випускається і послуг, що забезпечують стійку конкурентоспроможність підприємства на ринку, а також матеріальну зацікавленість працівників підприємства та відповідність інтересам його власників.

Зростання промислового виробництва за 2012 р. в Україні, за даними досліджень «КІНТО», очікується на рівні 7,5%. Лідером за темпами зростання залишається машинобудування, де збільшення випуску продукції за 11 місяців 2011 року (відносно січня-листопада-2010) склало 17,4% [2]. Фактори відновлення, які сприяли такій позитивній динаміці, очевидно діятимуть і надалі, що дозволяє, як мінімум очікувати стабільну роботу галузі машинобудування і в 2012р.

При цьому, найбільш характерними проблемами машинобудівних підприємств, як і раніше є [3]: – наявність надлишкових виробничих потужностей і відповідно вкрай високі витрати на їх утримання; – морально застаріла система управління підприємством; – критичний моральний і фізичний знос обладнання; – відтік кваліфікованих кадрів; – дефіцит грошових ресурсів для впровадження передових управлінських рішень і модернізації виробничої інфраструктури; – нерівна конкуренція на ринку аналогічної продукції із зарубіжними виробниками.

Основним напрямом стратегічного розвитку є «технології», як основа виробничої бази, яка впливає на якість і характеристики «готового продукту». Характеристики продукції є основою для розвитку ринку та залучення клієнтів. Посилення впливу на ринках сприятиме змінам всередині галузі. Інтеграція в середу оточення відкриває доступ до нових технологій.

Основою для дослідження стратегічних перспектив розвитку машинобудівних підприємств може служити аналіз використання інтелектуальних та науково-технічних ресурсів у виробничих процесах машинобудування.

Успішний розвиток підприємства починає залежати від розробки стратегії розвитку підприємства, що обумовлює необхідність вдосконалення методологічних і методичних підходів до розробки стратегії розвитку підприємства відповідно до вимог нової економічної реальності [1]. Весь комплекс моделей і методів, використовуваних при розробці економічної стратегії машинобудівного підприємства можна розбити на три великі блоки відповідно до етапом процесу розробки економічної стратегії [2]: 1) моделі аналізу поточного стану підприємства; 2) моделі постановки стратегічних цілей і завдань підприємства (маркетингове планування); 3) моделі розробки економічної стратегії підприємства (бізнес-планування). Пропонована